

Muntanyes enllà...

Muntanyes enllà
l'amor hi tenia,
muntanyes enllà
no l'hi se trobà.

On ets gai camí, que abans m'hi portaves,
i entre la pineda pujant lentament,
fins a la carena sovint em menaves
on es veu la plana i on bronz més el vent?

Has deixat l'encís amb que'm delectava
i ha mort en mos llavis la vella cançó,
cançó d'esperança, que l'acompanyava
dels pins que t'envolten la més lleu remó.

Oh camí amagat, que jo coneixia,
sapiguent trobar-lo de dia i de nit;
de dia m'hi duia: camí d'alegria
de nit em tornava: camí de neguit!

Venturós camí, que dalt la carena
el plà m'oferia de sol amarat,
el riu que s'hi aboca i l'horta, que és plena
cada tardorada del fruit desitjat.

l'l grapat de cases, que formen la vila,
que totes son blanques, més blanques al sol,
i la fumarel·la, que's fon o s'enfila
sortint de teulades en plàcid estol.

Oh camí perdut, que un jorn m'hi dugueres,
i Ella com les cases de blanc es vestí,
que, quan retornava d'amors em digueres
recances i joies novelles per'mi.

Oh'l meu confident de la nit aquella,
que'l bosc s'adormia, que'l bosc era quiet
i'ls ulls se'm fitaren mirant una estrella
com per'reposar-hi l'esperit inquiet.

Ara no es camí, pot ser l'herba hi creixi,
si un jorn hi retorno no serà afressat,
records que hi deixava perquè no glateixi
un darrera l'altre s'hauràn esborrat.

I Ella, la del plà; de la mà allargada,
la gentil, la gràcil, la dels ulls serens,
la que avui encara dintre meu fà estada
en el seu trovaire no hi pensarà gens.

Pot sê haurà passat per la portalada
de la vella església, que als fidels s'ha obert,
i anava entrístida, de blanc habillada
i de tarongina son cap s'ha cobert!

Muntanyes enllà
l'amor hi tenia,
muntanyes enllà
no l'hi se trobà.

ENRIC CUBAS i OLIVER.

CRÓNICA QUINZENAL

EL JOVENT DEL DIA

Mediocre, banal, lleugera, mig reial i mig plebeia, es la ruta sempiterna que recorre l'esperit bon xic despert d'aquesta joventut del dia, (d'aquests joves incoerents que viuen l'actualitat més fugitiva i multiforme) altiva i ressonanta, que's fa seva i s'apropia l'obra futura d'uns vastes ideals, la magnitud d'un afer transcendent, la bellesa d'un solstici col·lectiu i encisador.

Es curiós. El tòpic no pot esser més senzill. Se veu aquesta jovenalla rica en somnis i projectes, sortilegis i adalits, entregar-se en cos i ànima a la moda més corrent, a la passa més trivial i rudimentaria, amb tal de que siga sancionada i ben vistosa per la grossa multitud, sens mirar si'l baix ridícul es la norma de conducta que guia i fertilitza tal ensenya i bagatela, sens parar ment si la burla general es el premi imposat per la fama conquerida.

Més clar. Molt sovint, en festes, sports, constitucions, inventives, diligències, societats etc., etc., en tot allò que significa una estratagema imperant en nostra manera d'esser i de viure, sols sia per un curt espai de temps, tot aquell necessari per a cridar la pública atenció, hi sobressurt i preval aquella desmesurada abnegació—que casi sempre pren cos en l'adolescència—que fa anecdòtica i bufonca tota l'acció i totes les costums del subjecte contagiats. En el vestir extravagant que uns dandys estrangers pregonen com a forma d'estètica i pulcritud; amb la fàtua presumpció d'esser atleta i corpulent a base d'una higiene mal entesa i pitjor cursada; amb les frases i estirabots pronunciats sens tò ni solta únicament per haverlos importat les darreres produccions teatrals en boga; en les propies maneres de seguir les més senzilles costums d'esbarjo i passatemp; en tot, repeteixo, s'hi nota un vici virulent d'imitació i calcomania que es l'obra, la gesta, la passió on s'involucra tot l'esforç, tota la voluntat d'una classe, d'un tipus que brega resolut per a esser més que'ls altres, per a enlairar-se i sobressortir, per a esser admirat, original, superior, costi'l que costi.

Es la flor temptadora, aquesta presumpció, de crear-se una auriola vistosa i enlluernadora, de tenir un bell gest d'harmonia i negligència, d'apropiar-se un tret característic de futur i innovador. Mes, quan mixtificada no es aquesta flor dalidial... quan trivial i afeminada aquesta monomania perseguida que'ls fa semblar curiosos exemplars d'un pantagruel multiforme!... Panzas dels nostres temps; Falstaffs empedernits que exageren les justes proporcions humanes a manca d'una refinada educació sintètica, d'una espiritual delicadesa de sentiments que'ls faci fruir en més altes i belles sensacions.

I doncs què?... se'm dirà: no es la caricatura humana lo que'ns complau i ens fa riure?... no es la carcassa pedantesca i inexpresiva lo que'ns admira i atrau?... Oh! no; sentar això es ofuscació, mal signe, poca psicologia. Rabelais i Molière, a copia de rialles, van teixir un anatema. No,

no es això, i es la joventut mateixa que ho crida, però una altra joventut més torta, més ennoblida, més sana.

Aquestes grolleres demostracions de mal gust i ridícula, aquests procediments banals que la moda fa llei, no són dignes de imitar-se ni seguir-se, no inspiren aquell riure franc i sensual; tot lo més una manifesta aversió o un compassiu assentiment pietós que avaluï la mediocritat d'aquella pobre intel·ligència.

Lo que complau a l'esperit, lo que es patrimoni d'un bell riure, lo que es indici d'una fonda satisfacció, es la propia elevació de sentiments, es el saber gustar passionalment de l'alegria de la vida, es en el saber trobar tranquil·litat i humor en la vida mateixa; portant sempre rumbosament dintre del cor, a manera de brúxula, un afecte desvetllat que magnifica rutilantment totes les aspereses i nimietats del camí, conquistant a cada pas l'emoció palpitant d'una sorpresa inesperada, d'una quimera pressentida, d'una il·lusió somniada, qual voluptuositat magestuosa ens comunica lentament l'esperança, fortalesa, sanitat, gallardia. No es fent un Carnaval etern com se troba'l platxeri; no es amb les grotesques qualitats com se frueix i somriu.

Guany de propies simpaties creades a l'escalf d'una misió alta i noble; estimulants que s'acompleix amb una ànima ben devota per tot lo gran i solemne; democràcia ben entesa que conviu a totes hores amb les varies anècdotes de les gestes populars; tot això a lo llarg de nostra ruta, ben amarat de sol i cançons, d'amors correspostos i encontrades bullicioses de conquestes assolides i històries agitada, fan l'alegria i la ventura, la satisfacció i el bon viure; i això si que es la millor vestidura i fortalesa per a la joventut briosa, i això si que es ben digne d'imitar-se per a que tothom tinga un e!ogi a flor de llavi i un afecte al fons del cor.

També hi ha una palesa heroicitat amb tot això, també hi ha una ferma voluntat per a titllar-se d'original, de potent, de superhome.

Per acabar. Aquesta joventut del dia, que es prodiga, que s'escampa, que arreu se troba sempre propensa per a cridar l'atenció, deuria tenir a totes hores i sempre, molt més present i procurar adaptar-se les sentències, paràboles, aptituds, i fins despreocupacions del pallaço rodamón que entre'ls pobles deixa altruista una estela de democràcia i gallardia, que no pas les insolències, vanitats, imitacions i fellonies del seu mico bullanguer, irreverent i estafalari.

J. VIVES i BORRELL.

OFICI DE CANTONADA

—¡Noies, que son torrades d'are! .. ¡Moniatos calents!... ¿Que no'n vol avui, senyora?
 —Si sapigués que han d'esser bons...
 —Cregui que son de primera...
 —¿Vol dir que no son neulats?
 —¿Aquest moniato diu que's neulat?... ¡Ai Santa Cristina, patrona dels ofegats!... ¡Toqui, si son més tous que matons de monja!
 —¡Reina Santíssima! Are sense volguer se m'hi ha enfonsat el dit.
 —¿Veu com jo li deia?... ¡Pròbil! ja veurà quina dolzor, això es aixerop de capil'lera.
 —La veritat, avui son bons.
 —Ja li he dit que's el millor moniato que surt a la plassa. No'm sap greu tindre de pagar-lo més car, però sé lo que serveixo a la parroquia.
 —Està clar, aixís tothom queda content. ¿I quan ne vol d'aquest parell?... ja sap que tot sovint la vinc a veure.
 —Per això, que ja la conec d'haver vingut al tres vegades, dónguimen un ral.
 —¿Que diu are?
 —¿Doncs que's pensava?... ¿No veu que aquest que té a la mà ja es més grós que un cap de criatura de naixensa?
 —A que ve are comparar...
 —Encare li torno a dir.
 —Fugi dòna, no digui això.
 —Bé, escolti, ¿quan ne promet vostè?
 —Dèu cèntims i encare crec que'n pago massa.
 —¡Ja veig que'm vol protegir! Jo estaria ben posada que totes les que'm volen bé fossin com vostè.
 —No s'escarrasi, que no n'hi donaré un cèntim més.
 —¡Deu la fassi bona! Per aquest preu tindrà de menjar naps del país rescalfats.
 —Ecolti vostè, mestressa, ¿quantas ne dona per cinc cèntims?
 —Cinc, noia. No miri, ni remeni, que no'n trobarà cap de corcada.
 —Triime les que siguin grosses.
 —No'n tinc d'allò menut que sembla terragada, totes son maques. Apa aixerida, pari el mocador que surten del foc. ¡Noies calentes i grosses!... ¡Moniatos! ..
 —¡Batua amb l'Antonia!... ¿Vos per aquí?...
 —¿I tu, d'ont surts, mala peça?
 —Vaig a tornar aquest barret a casa la modista de la senyora i al girar de carrer, tot seguit vos he vist en aquesta cantonada.
 —Ja ho veus, aquí em tens tot lo sant dia. ¿I tu?... ¿Sabs que't trobo un bon xic més prima?
 —Es que estic enamorada.
 —Pot-ser si.
 —No me'n burlo, dissapte vinent, sinó hi ha cap entrebanc, a les set del matí em caso al altar major de la capella dels Agonitzants.
 —Alsa noia, digues que ja tens el couro en remull.
 —Feia massa temps que durava, ja no sabem que dir-nos més.
 —Sempre seràs boja.
 —¿Que no es aixís?... i després que tothom li agrada arribar-hi.
 —¿Que's quedeu a viure aquí?
 —Si filla, ja tením pis llogat al carrer de la

Riereta, però abans anirem a passar uns quants dies a Montserrat; com que l'amo d'ell li dona una setmana de festa, la volem aprofitar.

—Ben fet, perquè prou que't vindran els mals de cap, quan té comensi a vindre quitxalla.

—¿Voleu dir?

—¿Si vull dir?... creu que t'acabaràn amb els quartos, la paciència i fins amb les ganes de caminar.

—No m'espanteu.

—Tira dòna, are ja ets al ball.

—¿I vos?... ¿Com va esser que deixesiu d'anar a fer feines per les cases?

—Perquè tot em va vindre al revés.

—Mai se'n podeu apuntar una de bona.

—Jo vareig agafar dolor, en Jaume, el meu marit, em va quedar sense feina i amb una llaga a la cama de resultes d'una cossa que li va donar el burro del veí del costat de casa.

—¡Quina mala hora!

—I amb tres mainades que menjen més que un mal grà, digam tu, si no me hagués espavilat, ont forem en aquestes hores.

—Al hospici i encare amb recomanacions.

—Ja veus, quin honor per la familia.

—No hi ha més, nna ha de guanyar-se la vida com pot.

—Encare si fos aixís.

—¿Que voleu dir que això no dona?

—Conta avui amb lo car que va el carbó, el petroli del fanal, el permís i altres gastets que no es veuen i veuràs que dat i beneit, no es guanya ni per fer bullir una olla d'escudella barrejada.

—¿Que no vos ajuda la canalla?

—La 'gran aprén de cuinar i la veritat, s'hi fica molt. Ja sap fer blanquet amb sanfaina, bacallà a la correguda, cargols a la patarrellada, ficandó, cap i pota, galtà de badella amb pesols, estofat, tripes amb suc...

—Digueu, doncs, que ja en sap un rengle. ¿I el noi?

—Aquest es solista de ferrets i a més s'ha tirat de cap a la pintura i ja fa marines naturals.

—Si que's espavilat.

—Salut ens dongui Deu.

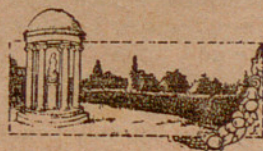
—*Bueno.* Antonia, m'he alegrat molt de veure'us bona.

—Igualment, noia, i que Deu té fassi ben casada.

—Moltes gracies. Quan tornarem de fóra, ja vindré a veurels.

—Com vulguis. Adeu bona pessa. (Bé podia haver-me comprat un parell de moniatos o dèu cèntims de castanyes per a ajudar-me a fer el dia, però totes son iguals, moltes paraules, molts consells i pocs quartos. ¡Pobre de mi, si em tingués de refiar de les que diuen que m'estimen!)

Santiago Roy

L'agotament

No havia mai experimentat una sensació tan clara i precisa del que pogués ser l'agotament de les coses del món com en aqueixos temps calamitosos de neutralitat. Varem comensar per no tenir vadella a taula ni agulles a la màquina de cosir i hem acabat, per ara, en no tenir serradures al fogó, ni gas a l'aixeta de l'escala. Què s'estroncarà d'avui en avant? Es molt pessimista la meua resposta. Quan me soc adonat, per l'encariment que han sofert, que fins els pebrots confitats es fabricaven a l'extranger, ja no servo cap meua d'esperança de millora.

Air mateix vaig presenciar com en l'interior d'un luxós automòbil hi transportaven un cistell d'estelles de pi, çò que abans es confiava al llom masell d'un borriquet.

Quan tal cosa esdevé carregament de compromís i ocupa un lloc de preferència, viatjant en interiors encoixinats, amb tot el confort utilitzable, es que el senyoriu es sacrifica anant a peu per a no agraviar els socs. Vindrà dia que una barra de cortina es pagarà com una barra d'or i un carro d'encenalls circularà custodiat per la guardia civil. En els boscos ja han caigut arbres milenaris que havien arribat a creures immortals, en tanta manera els respectaven i els deixaven creixer.

Cal tenir present que a Espanya la llenya es un símbol; es tota la nostra historia i el nostre heroisme. Pérdues i guanys han sigut obtinguts a copia de llenya. El *finis Hispania* el mateix pot venir per causa dels mals governs com de la carestia de taulons. Observeu que tan ha sigut inventar fogaines de serradures com deixar de serrar. Ara tenim els èstris però ens manca el combustible. El que vulgui serradures que s'en fassi. Prou, però alleavors s'encariràn les serres. No hi ha maneres de resoldre la senzilla qüestió de menjar calent sense suprimir la vianda. Les famílies han de triar entre un bon fogó de foc o una cassola de sopes.

Si encenen el fogó no cal que pensin en les sopes; si mengen sopes no cal que pensin en escalfar-les. Pà moll i encara menjat a les fosques, car el problema de la llum es tan insoluble com l'altre.

Ja haureu vist la tristura dels nostres ulls de gas. Més trist es, encara, el reflexionar que aquest gas fa corre el comptador com si donés claror. Es un gas *oscurantista* apenes fosforescent, de tal manera, que el paguen pel gust de pagar-lo, sense que us fassi gaire més servei en els fogons o en els quinqués que una mince lluerna margenera.

I aqueix gas té un altre inconvenient; us foragita de casa amb la seva llum tràgica i us llença al carrer on us espera l'atracador amb son ganivet de molles.

I l'electricitat? Ah, es que no va a agotar-se també l'electricitat! L'electricitat es energia; carbó o aigua en definitiva i el carbó, tots ho saben, es ja tan escàs que'ls homes s'han donat a cercar-lo amb neguit d'il·lusos, i tothom creu que en el seu hort hi té una mina (i li té mentres no sigui de carbó). En quant a l'aigua també s'acabarà si no plou. I per ara plou, però plou poc.

Un mal fat pesa sobre'ls homes que es veuen sense pà, ni llum, ni brasa, ni fum. La ciutat es-

devé trista i penumbrosa com el mateix Cantallops del Recasens. Aduc es parla de fantasmes. El fantasma sol apareixer just a l'hora que la gent desespera. No s'agafa pas un llensol així com així, es va a rondar carrers amb l'única deriva de fer enraonar les comares del Poble Sec o Sant Gervasi.

Es precis que existeixin poderosos motius i que no siguin pas els 999 policies, ni els 9999 emplejats de Cà la Ciutat els únics que no tinguin juntes de defensa.

Jo servo una paorosa idea d'agotament total, jo també colpejo algún tronc de la meua estimadíssima persona i trobo que sona a buit.

Si cridés an En Marquez, l'únic president honorari possible dels descontents en l'Espanya de 1917?

PRUDENCI BERTRANA.

QUESTIONARI DE «FESTA»

Preguem a tots aquells dels nostres llegidors que puguin contestar amb certesa, o aportar noves llums sobre qualsevol materia que hagi sigut objecte de consulta en aquest QUESTIONARI, hagin tingut o no, la resposta corresponent, ho fassin enviant-nos per escrit a aquesta redacció, el manifest del llur coneixement i criteri sobre aquell punt.

La Direcció d'aquest QUESTIONARI, es reserva'l dret de refusar aquelles preguntes que, essent-li sotsmeses, no s'adiguin amb la naturalesa del mateix, aixís com el de resumir, *en lo possible*, les preguntes i respostes rebudes, a fi de no omplir inútilment l'espai destinat a aquesta secció.

PREGUNTES

Núm. 1.—Se'm podrien indicar algunes orientacions per a un estudi del lèxic català modern?

J. RUIZ i OLLER.

Núm. 2.—En ocasió del ràpid pas pel nostre primer teatre de la companyia dels «Ballets russos», he llegit en una crítica-ressenya d'un periòdic local, referent al mimo drama «Scheherezada» quelcom sobre son autor i els «cinc» i com sigui que la petita disertació va interessarme, i no deia res més que aclarís lo dels «cinc», desitjaria que se'm pogués desxifrar la significació d'aquest mot tant lacònic.

JOAN VALLBÉ.

Núm. 3.—Havent vist en el Museu d'aquesta ciutat el quadre del pintor impresionista Sisley, desitjaria que se'm donguessin algunes explicacions sobre aquella escola i la seva manifestació en el quadre susdit.

FRANCISCO X. GALCERÁN.

festa

Un pretendent

La senyora Felixa era una soltera vella. Més, si no tenia marit, no li mancava quelcom que per ella potser valia molt més; al fi i al cap, què era un marit?

Ella vivia amb una minyona molt bella i un lloro, que li havia regalat un amic d'infantesa, avui capità de baixell, dut expresament del país dels... dels lloros, segurament, quina bestioleta s'havia guanyat amb ses traces i manyes el carinyo de la seva senyora mestresa.

Aquella bestioleta era una delícia. Cada audició que donava de sa veu de tenor de fonògraf, crispava els nirvis.

Per çó la senyora Felixa el cuidava al seu lloro, d'una manera especial; allò de cor que vols, boca que desitjes. Ella mateixa en persona als dematins el posava al balcó, ella mateixa també, a les nits el ne treia; ella li donava el menjar, ella i sempre ella.

Més, heus aquí que un dia al fer totes aqueixes operacions de treure i posar va adonar-se que a sota, al carrer, davant mateix del balcó, hi havia un jove plantat, que mirava cap ella, i çó es repetí una infinitat de dies i dies sense que la senyora Felixa es sapigués explicar el perquè. El veia cada dia al mateix lloc, sempre guaitant cap al balcó i sempre quiet, i sempre el mateix tip. Que treia del balcó el lloro? Allí esperava. Que li duia menjar? Doncs, allí era. Que a la nit el retiraven de la fresca? Doncs allí al davant estava encare; res, que allò era una estàtua.

Un dia al treurer el lloret al balcó, l'estàtua aquella va fer un saludo. Oh!... Si, va fer un saludo i a la senyora Felixa va fer-se-li simpàtica aquella figura i ja gosava contemplar-la i tot. Era un jove ben vist, però es veia que era molt tím i li agradava veure's estatuat. I çó ja feia temps que durava. Aquell jove anant carregant-se de paciència i la senyora Felixa traient i posant el lloro; quan un dia li van venir ganades de sapiguer qui era aquell tip, sortint en net que's deia Sttimson, que era comerciant anglés i en fi, que no era cosa de fer escarafalls. La senyora Felixa va enamorar-se de tantes prenes i li estranyava de que no s'atrevis a parlar-li, més, la seva minyona gens tonta, veient els seus trànguls la tregué de cabories.

—Mira, no'm comprometis, Llúcia. No voldria que s'arrivés a pensar que...—li va dir un dia que li'n sortí a parlar.

—Fugí! No tingui por, senyoreta, deixi-ho tot per mi.—I a l'endemà al matí amb l'escusa d'espolsar la gavia al lloro, la minyona va deixar caure al carrer el plomer que duia a la mà.

El mister Sttimson es va afanyar a arreplegar-lo i digué:

—Baica oistè a buscar plomero?

—No puc baixar, —digué la minyona.

—Oh, molt excel·lenta ocasió perra supir i parlar del mio negosio.—Va pujar al pis i la minyona el feu entrar desseguida al saló. Poc després comparegué la senyora Felixa feta un paó reial.

—Senyor!—digué aquesta.

—Senyorra!

—La minyona m'ha dit...

—Sí; que he assendido de abajo con el plomero que havia desendido de arriba.

—Això es.

—Jo, senyorra, tener muchas ganas incommensurables de parlar con oistè pocos momentos. Jo...

—I perquè no hu ha fet fins ara?

—Oh! Jo ser solamente molt temido.

—Temible, vol dir?

—No, senyorra; temido. Tener molta temidación... temidés.

—Ah, ja; timit.

—Asso es, senyorra. Mochas vegadas proponerme assender, i moachs vegadas quedarme sempre en el porterro.

—Amb el portero?

—No; en el porterrio, querer desir. Hoy gracias a la derrumbamenta del plomero, poedo presentarme a oistè.

—Digui, doncs.

—... No atreverme, senyorra.

—Parli, li prometo que seré indulgent amb lo que'm digui.

—Desde'l momento le diré a oistè que jo me dic Sttimson, tener un posición desahogado, capás de haser un sacrificio per algo que mi guste.

—.....!

—Jo ser solterro i tener gustos delicadísimo... jo estar enamorado, senyorra..,

—.....!!!

—Sí, jo estar enamorado... de su lloro de oistè i venir a preguntarle el presio.

Hi hagué un instant de silenci; després, la senyora Felixa s'alçà furienta i cridà fóra de sí a la minyona.—Llúcia! Llúcia!

—Que vol senyoreta?

—Ensenyi an aqueix senyor la porta de l'escala i torci el coll al lloro; desseguida!—I marxà del davant de l'anglès tot arrencant-se'ls cabells de rabia.

Quan aquest baixava les escales anava dient:—Oh! maravillado! Aquestas senyorras catalanas, ser incomprensibles!...

J. BOSCH i BARRERA.

VOLIAINES

Fugint la veritat tan freda i tan banal, poeta, m'he forjat un món de fantasia; jo llençó al meu entorn l'esguard de l'ideal i sé trobar en tot un xic de poesia.

¡Que'm plau al tardejar la pau dels vells jardins!...
...I veure, llunyedans, els arbres de la prada com tristos vagabunds que's perden pels camins fonent-se lentament en l'or de la vesprada!

Un vers, una cançó, un cel, un raig de llum, el ritme d'un sanglot, la flaire d'un perfum, tot plegat me cor-pren, m'encisa i em detura...

Jo no sé quin pot ser encara mon destí, car soc somniador i porto dins de mi una eternal visió de somni i d'aventura!

ALBERT PIERA.

De l'amistat

Hi ha moltes menes i graus d'amistat, més no ens entretindrem pas en esmentar-los. Ara que s'ha posat de moda una mena de literatura aforística, que en sa majoria de manifestacions ve a ser hereta d'aquella dels fulls de Calendari i *máximas y buenos consejos*, algú es podrà entretenir en fer una serie de definicions; més nosaltres sols parlarem dels amics, en la realitat del viure quotidià que encara que a molts els pesi, ensenya més filosofia que totes les màximes, preceptes, elucubracions i aforismes.

N'hi han de moltes menes d'amics i sobretot per els que comensen a fer literatura en una o altre forma. Hi ha aquest amic reventador, que no creu mai que el seu company de beceroles pugui embrutar quatre quartilles amb solta. Hi ha el que li dona concells i asuntes, aquell de «si em creus a mi aniràs amunt, prò alrement al fracàs». També existeix el qui sempre de passar-li la mà per l'esquena i admirar-lo a tot hora, ve quan es creu no ser vist, de grupu en grupu i de colla en colla, retallant i posant tares a tot. Hi ha també, l'incondicional, i rabiós entusiasta que de tot s'admira, tot ho alaba, ho troba bó, i ho propaga als quatre vents, conseguint, la major part de les vegades, un efecte contrari al que es proposava. Hi ha en fi, el bon amic, el perfecte amic; més aquest es com una mena d'au Fénix, per lo rar i meravellós de la seva aparició.

Quan s'en té un de bon amic es precis conservar-lo, costi el que costi. Perquè ell no ens enganyarà ni trairà mai, i el seu concell i opinió sempre serà honrat i sincer. Més de totes les altres menes que hem citat, lo mellor es prescindir-ne en absolut. Sols serveixen per a entorpir el camí que un deu fer.

Perquè si el amic que malparla de tu, quan no hi ets, es com una mena de traïdor, el que a tot hora t'alaba i admira, es com un parany on inevitablement eauràs, es una vena que se't lliga als ulls, i té fa caminar a les palpentes.

Dels amics que no creuen en tu o arroncen les espatlles quan té senten nomenar, no cal ataleïarsen, però tampoc cal tème-ls. Son indiferents i els pots confondre amb la majoria de la gent que els rodeja.

Totes aquestes coses i d'altres que s'en podrien dir, semblaran portar la conclusió de que no s'ha de tenir amics i que recordant la tan massugada expressió d'Ibsen: L'home més fort, es el que està sol. Rès d'això. Cal tindre amics però bons amics. L'amistat, la conversa franca i sincera, son un dels majors afalacs de la vida. Més cal no enganyar als amics, ni deixar-nos enganyar per ells. Que a voltes, com deiem, fins els entusiasmes i elogis prematurs dels amics, d'algún amic al qui més valdria no haver conegut, fan fer ensopegades que després fan mal tota la vida.

I heus com a la nostra manera, també hem fet un xic de literatura aforística, més sense cap per-versa intenció i sots la impressió d'un cas recent en que un excés d'amistat poca-solta, ha fet donar un mal pas a qui menys culpa en tenia.

AMBROSI CARRIÓN.

PLASTICA

GALERIES DALMAU

Molts son els que han anat a veure l'exposició d'en Barradas i n'han sortit tan enterats com quan hi entraren. Uns d'ells, indignats potser per veure's incapaços de comprendre l'art del expositor; altres per no trovar ni entendre que l'art pugui fer evolució.

I es que per aquest art no necessita un hom esser fotógraf, perquè no es imitatiu sinó de creació, segons les seves lleis, i cal que el que produeix obres d'aquestes tingui prou cervell per a PENSAR.

Alguns dels que visiten aquestes exposicions d'art evolutiu hi van amb l'intenció de veure *coses exòtiques*—segons diuen ells—i no tenen prou *pesquis* per a passar uns moments fent treballar el sentit de la comprensió.

Per a aquests senyors, la llibertat no es encara un fet.

Fins avui a Catalunya no s'havia llençat mar endins en recerca de noves coses; sols s'havia anat vorejant la platja d'aqueix fenòmen.

Cubista, futurista, i totes aquestes tendències noves, que avui ens han fet veure que no sols es necessita fer *carès boniques* per a produir art, son menyspreades per gairebé tota la generalitat, catalana i no catalana, i això es degut: a que està fortament arrelada la manera acadèmica—que no es altre cosa sinó una manera i ordres d'altri—en la majoria de la gent; i també a que la sensibilitat ben entesa es despertada a pocs esperits.

N'Emili Bernard diu que «lo bell no es pas la imitació d'un tipu preestablert, sinó l'emanació de tot lo sublim contingut en cada nova veritat entrevista per un temperament».

EN TORRES GARCÍA

Poques son les paraules que direm d'aquest pintor, car millor que nosaltres, les seves obres poden dir ço que veritablement tenen de joïós. No més cal fer constar que aquest pintor, enc que amb cabells blancs, té l'esperit tan intens com pugui tenir un jove. Per ell es l'evolució cosa agradable no deixant-se portar per tots aquells amaneraments característics de tots els seus companys d'època, car ell ha vist més clar i ha comprès que lo necessari a un hom es esser lliure abans que tot i fer lo que un propi creu. I ell es lliure.

SALÓ PARÉS

Quatre son els que aquí exposen:

En Gimeno té uns paisatges plens de llum que *emborratwen*; en Teixidó, el pintor de retrats militars, entre els que sobressurt per la seva altura el retrat d'Alfons XIII. En Masriera que'l podríem classificar com a pintor castellà o valencià, per la seva assimilació amb ells; i en Mateo Plà, uns carbons (paisatges) de l'escola... *indecisiva*.

SALÓ GOYA

Mateu Balasch té un bell conjunt de prespectives i escenes teatrals... a lo *Blanco y Negro*. Aquest pintor té una paleta somorta i un temperament vulgar fins al extrem. L'execució i els assumptes emotius, completament ignocents.

PERE MARCH,

DE TEATRE CATALÀ

NOSTRA ACTUACIÓ

Sens dubte que la qüestió del nostre teatre no està pas resolta amb l'actuació de dugues companyies catalanes. Ben contràriament, és aquest el període més crític, més decisiu, per a la sort de la nostra escena.

No-res menys que dels resultats que donguin les actuals temporades en depèn que'l Teatre Català pugui reformar-se sòlidament com una necessitat nostra, o bé que torni a caure en un nou adormiment que seria, ben cert, força més enguñós que aquest del qual s'acaba de despertar.

Per çò nosaltres hem devingut fermes propagadors de la nostra escena, d'ençà que a començos de temporada, els teatres Novetats i Romea han obert les portes.

Desde aleshores que hem donat a la secció de teatre la preferència que requeria la trascendència dels actuals moments.

I podèm dir que, fins avui, ha sigut la nostra revista la que major importància ha donat a tot lo que's refereix a nostre teatre.

Més no era çò ſuficient. Calia un major esforç perquè la nostra acció—modesta però fermament decidida—envers tot lo que pugui crear un ambient favorable entorn de la nostra dramàtica, es manifestés en un sentit més immediat.

Heus aquí com ens proposàrem donar una se-

UNA CAMPANYA

Els amics de FESTA em conviden a parlar des de les planes d'aquesta Revista meritíssima de les funcions qu'han organitzat a Romea d'acord amb el «Foment del Teatre Català».

Una tant agradosa com cordial invitació en compensa de moltes coses que no cal anomenar perquè tenen un caràcter exclusivament personal, però haig de dir-vos que sento novament la emoció de quan escribia en la desapareſcuda i anyorada revista *El Teatre Català*.

Després de sis anys d'existència, deixà de viure *El Teatre Català*, en els precisos moments en que semblava reviure l'Art Dramàtic Nacional. La gent que amb els seus pocs acerts i molts desacerts ha menat el Teatre Català a la mar turbulenta en la que ha passat les enguñies del naufragi, no recordaran tant sols que sortís un periòdic que parlava constantment de teatre català, quan aquest no donaba senyals de vida; que s'esgargamellaba predicant una necessària dignificació—necessària encara—de l'escena catalana, abandonada pels adictes i sotmesa a les trapaeries dels malfactors i als desmenjaments dels apàtics. Voldran oblidar-la si tant els convé, la tasca obstinada, desinteressada i quixotesca dels que aixecaren la veu des de el públic davant les vergonyes que convertien el teatre català en quelcom indigne del esplendor assolit per la cultura del nostre poble.

Lo escrit, resta escrit i sempre constituirà un testimoni irrecusable d'unes sinceritats i amors

rie de funcions en el teatre-casal de la nostra escena.

I, juntant nostres esforços amb els de l'honorable entitat «Foment del Teatre Català», ens emprehnguèrem nostre propòsit, convençuts que, amb l'acoblament de forces, seria la nostra obra quelcom de ben profitós.

En altre lloc d'aquest número, podran veurer els llegidors nostres propòsits, fidelment expressats per les autoritzades opinions del gran coneixedor de nostra Talia, en Francesc Curet; i'l programa de la primera tanda de funcions.

Es, aquesta primera sèrie, quelcom més que unes representacions per a delectar l'ànim del espectador. Es, diriem, una llambregada a l'Historia del Teatre Català. Les nostres funcions seràn una acurada selecció d'obres. A les primeres—èxits capdals del passat segle—seguiràn, en altres tandes, estrenes d'autors joves, i la representació de les obres de més èxit de les temporades actuals.

Cal, per això, que'n nostra actuació no'ns abandoni el públic, aquest nostre públic entusiasta i entusiasmador, que'ns segueix i ens atia a les grans gestes; cal que no deserti de nostres files, ans al contrari, que hi ameni sos companys, sos amics, per a fer més feconda l'obra nostra, i consolidar la nostra escena, símbol que ha d'esser de la nostra raça.

que no havien pogut fer niu jamai en el cor dels més obligats a constituirse en cavallers del ideal de la restauració del Teatre Català.

Ara, funcionen dos teatres catalans. El vell Romea, el bressol del nostre Art Dramàtic, ha sigut arrencat de la dominació castellana que damunt ell pesaba, mercés a la munificència d'uns patriotes qu'han volgut donar el seu esforç per a aixecar del fang i del oblit el maltractat Teatre Català. En un país d'eterna competència com el nostre, no podia mancar qui posés en equilibri la reconquesta del colisseu del carrer del Hospital amb la reconquesta, a la vegada, del Teatre Novetats, i cal aplaudir que'l primer dels actors catalans, l'Enric Borràs, s'hagi decidit a reintegrarse a l'escena nacional, en la que podrà revifarse, en caliu amorós, de la freda indiferència d'un públic foraster qu'ha convertit en cendres els entusiasmes passats.

Tot sigui en bé; celebrem el fet de que quan ens havem passat llargs anys en que l'Art Dramàtic, qu'ha contribuït eficaçment a l'expansió dels ideals patriòtics no trobava casa a la que truqués que no se li barressin les portes, compti, ara com ara, amb dos teatres oberts a l'adhesió del públic, a l'inspiració dels autors i a l'actuació dels còmics. Però entengui tothom, per a evitar la il·lusió d'un possible fracàs, qu'el teatre tot i constituint-lo la comedia, es la manifestació artística en la que menys enganys hi caben, doncs la ficció que sembla senyorejar-hi, sols deu apareixe en les taules per a exterioritzar o estilitzar unes belles veritats o unes imperioses necessitats esperituals.

Funcionen dos teatres catalans. Eſtem contents. La noſtra vanitat patròtica — adverteixis qu'a Catalunya el teatre es patriotisme—queda ſatisfeta. Però, i demà que'ls potentats de Romea es cansessin de fer rodar els «caballets» de la faràndula i el noſtre eximi primer actor s'entornés a Amèrica o a terres castellanés; per a reverdir nous llores? Ah! allavors ens en adonariem de que no n'hi ha prou qu'actuin empreses ſi no porten darrera d'elles, ademés del ſeu esperit generós o l'emulació honorada, la massa del poble que necessita del ſeu teatre com a nodriment de primera necessitat eſpiritual. El problema tornaria a presentarsens tant paorós com avans, o pitjor, perquè ja no podriem queixar-nos de no haverse fet una proba decíſſiva.

L'acció del «Foment del Teatre Català» queda doncs ben definida, augmentada i avalorada, ademés amb la voſtra cooperació, amics de FESTA. Les funcions que dins de pocs dies tindran lloc al vell caſal Romea, ſignifiquen molt més qu'una tanda incloſa en el repertori per a ſatisfacció familiar. Debem trobarnos-hi tots per a qu'el «Foment del Teatre Català» es vegi novament empès per aquella impetuosa corrent de ſimpatia popular que feu poſſible la ſeva fundació arràn de la morable Aſſamblea «Pro Teatre Català» celebrada al Teatre Romea en Juliol de 1914. Els entre-actes han d'eſſer pretext de canvis d'impresions i afermament de cordials amiſtats que faſſin que el «Foment del Teatre Català» ſigui quelcom més

qu'una entitat registrada al Govern Civil, amb Eſtatuts, bandera i ſegell.

Hi han molts problemes relacionats amb el foment del art dramàtic nacional que deuen plantejarſe resoludament, eſtudiarſe amb ſerietat i procurar reſoldres amb obſtinació. El Palau de la Dramaturgia Catalana, el Museu de Teatre Català, la conſtitució de la Societat de Autors i Actors Catalans... I ſobretot, que'l «Foment» ſigui una entitat oberta al poble, del poble de que va ſortir i qu'extengui la ſeva acció, que la faſſi arribar a tot arreu i no's limiti a vetilades musicals i literaries ni a conciliabuls d'orde interior. I vosaltres, amics de FESTA, ja que us heveu decidit a proſeguir la voſtra vida activa, no oblideu mai que la literatura es quelcom degradant i afeminat quan en els versos i en les proſes no hi batega l'ànima humana i que precisament passem per moments en que'l poble català necessita de l'inspiració dels poetes i dels artistes i de l'eloqüència dels predicadors que poſin ardencies deſlliuradores en les ſeves paraules.

Cal no desaprofitar les ocasions i ja que'l Teatre a tot arreu ha ſigut i es l'expressió de l'ànima nacional i qu'a Catalunya ha conſtituit precisament un orgue de difuſió de protestes, apelacions i doctrines, trobemnos tots en aquestes funcions de Romea de les que'n pots sortir quelcom més que la fruicció de l'eſpectacle.

FRANCESC CURET.

UNES PARAULES AMB L'ENRIC GIMENEZ

Es l'Enric Gimenez un dels actors catalans més bregat en afers teatrals. L'exercir el professorat declamatori en la honorable Escola Catalana d'Art Dramàtic—que tants bons fruits ens ha moſtrat—l'hi donaria la autoritat necessària per a parlar de noſtre Talia, ſi no la tingués ja per les ſeves campanyes de teatre català, gairebé ſempre portades a terme quan de la crisi i de la agonia de noſtre escena s'ha parlat. (Aquí vindria bé l'aforisme castellà: *Para en cueſtas arriba quiero mi mulo; que las cueſtas abajo ya me las ſubo.*)

Es per això que decidirem anar-lo a trobar. I, amb aquesta intenció, ens dirigirem a Romea.

Era el dia de l'estrena de *L'encis de la gloria*. La sala ofería brillant aspecte. El pati era ocupat—cosa eſtranya a Barcelona en dia d'estrena—en una gran part per ſenyoletes. El teatre era plè. L'esperit d'En Gimenez ſe devia aixamplar davant d'una promesa afalagadora. Reſolts, aprofitant uns moments de deſcans del primer actor, l'acossàrem a preguntes. Ell, ens mirà fixament, i amb tò de súplica:

—Consideréu—ens digué—la meva ſituació; la ſituació d'un home que ſurti a les taules es ben compromesa. Jo crec que haurieu de deſiſtir de çò que'm demanèu, car un actor no deu fer maniſtacions de cap mena.—

L'hi pregàrem novament. I inſiſtírem, i, davant noſtre inſiſtència, l'actor accedí.

Fòrem breus. Promte deuria de nou ſortir a escena, i no volíem de cap manera poſar-lo inquiet. Les preguntes foren concíſes:

—¿Com và l'actual temporada?

—Cal confeſſar—reſpongué noblement en Gi-

menez—que la temporada no va del modo brillant que auguraven el deſig demostrat per bona part de públic, i el llarg temps de no haveri teatre català.

—¿Es que tal volta ſupoſeu que pot fracassar l'ideal acaronat per l'Empresa?

—Nó. Tinc complerta confiança amb l'èxit final de la temporada, doncs l'Empresa té prou entusiasme i la direcció conta amb moltes i valioſes obres. Amb un parell d'elles que *resultin* pel públic, n'hi ha prou econòmicament; i artísticament, les firmes ſoles són ſuficient garantia.

—¿I quin gènere d'obres es el que prefereix el públic? Les cómiques, o les francament dramàtiques?

—No ho sé i crec que's molt difícil precisar-ho. He viſt grans èxits d'obres altament dramàtiques; altres d'alta comedia; de purament cómiques, i altres de gran visualitat; tant originals com eſtrangeres.

Signin les obres passionals, o de tendències tràgiques o melodramàtiques, tot conſiſteſx en que AGRADIN AL PUBLIC, doncs moltes de inductable mèrit en opinió de crítics i artistes, no han lograt intereſſar-lo, i han viſcut poc temps en el cartell.

—Es que, tal volta, falten elements en noſtre Teatre?

—Contra lo que molts afirmen, jo no ho crec aixís. No falten ni autors ni artistes. Hi ha de tot, i bó.

—I la deſorientació de que tant s'ha parlat hi havia en l'escena catalana, existeix?

—Pot-ſer ſi. Empró deu reconeix's que tant la

fiesta

pateixen els elements que integren el teatre, com el públic que'l fa viure.

I és que les coses no s'improvisen: ja's trobarà el camí; trigarà més o menys, però's trobarà, i aleshores serà la tasca de tothom agradosa i productiva.

—¿A que atribueix la tessitura en que s'ha col·locat bona part de la crítica regatejant l'èxit a tot lo de Teatre Català, com obeïnt a un partit prè's?

—Hi han coses que, enc que les sapiguéssim, nosaltres, els que sortim a les taules, no podríem dir-les.—

Un consuetat vingué a avisar a en Gimènez. I, com devia sortir a escena, ens despedirem d'ell. Al anar a abandonar l'escenari trobarem un amic. Un amic enterat de Teatre Català. Parlarem de

les temporades d'En Gimènez; d'aquest actor que sab formar companyies *justes*, companyies de conjunt; (recordi's, sinó, de la del Principal, de la del Auditorium). I'ns recorda l'amic les vegades que se l'ha tingut injustament oblidat en nostres companyies.

S'acabava la representació. La veu d'en Gimènez dominava la sala. I, en nostre pensament, les paraules de Hamlet; ens produïren una doble impressió:

—*Existim o no existim! Aquesta es la qüestió*—declamava en Gimènez.

I els aplaudiments del públic que invadia la sala, fóu com una contestació que l'auditori donà a çò que nosaltres volíem esbrinar:

—EXISTIM!!

ASSENS-BARBA.

LES ESTRENES I LA CRÍTICA

Per no considerar les traduccions com a estrenes, ens abstindrem de publicar en aquesta secció lo que d'elles en digui la crítica, car aquesta es limita al jutjament de la interpretació, que generalment, es sempre basada en la creació que tal o qual actor va fer-ne al estrenar-la.

No per això deixarem de consignar-ho quan alguna traducció sigui tan lloable que marqui una data dins l'història del Teatre Nostre.

Quan aquest cas se dongui, rendirèm els honors necessaris al traductor que tan d'ell haurà posat, per a que la traducció devingui una nova concepció.

DOLÇA LLAR! dels germans Corominas Prats

EL NOTICIERO

«En *Dolça llar!*, hay un verdadero drama que llega al público, están los personajes trazados con vigor, y las escenas se suceden naturalmente, sin afectismos de mala ley.»

LA TRIBUNA

«No esperábase acierto tan grande en la obrita anoche estrenada en el Teatro Romea, y si como ésta se hubiese presentado en escena una de tres actos, podía decir la Empresa que había hallado la defensa de la temporada.»

LA PUBLICIDAD

«*Dolça llar!* es una serie de escenas que sitúan e inician al espectador en un drama o comedia que los autores, que revelan experiencia de teatro y sentido artístico, escribirán quizás algún día.»

LA VANGUARDIA

«Una impresión de la vida. Un cuadro que bien pudiera ser el comienzo de un drama, sin que a eso se llegue, es la obrita estrenada anoche.»

EL CORREO CATALÁN

«...resulta un buen cuadro dramático arrancado de la realidad, al igual que el diálogo vivo y tan sin afectación...»

EL LIBERAL

«Los diversos ensayos dramáticos que los hermanos Corominas han llevado hasta ahora a la escena del teatro catalán, son, más que nada, tanteos o sencillas exploraciones anímicas de quien no estando muy seguro de la fuerza evocadora que debe animar toda producción escénica, presenta indefinida la concepción inicial.

La *Dolça llar!*, que anoche se estrenó en el teatro Romea,

no es más que eso: una concepción inconsistente e indefinida, que los señores Corominas, a última hora, bautizaron con el nombre de «prólogo de un drama», como hubieran podido otorgarle la calificación de «cuadro de familia», o «escenas de la vida casera».

Ya hemos dicho que se trata de un prólogo.

¡Oh, teatro catalán!

¿Do fueron los arrestos de «Pitarra», con todos sus defectos, o las pasionales andanzas de Feliu y Codina, que tantos entusiasmos despertaron en el público?

Hoy, reclusos en la *Dolça llar!*, el espectador de buena fé sale aburrido del teatro, y éste agoniza lenta, pero seguramente.»

L'ENCIS DE LA GLORIA, d'Ignasi Iglesias

LA LUCHA

«No ha logrado convencernos ni interesarnos. Su obra es demasiado literaria; en ella el autor no sigue el curso natural de la vida.»

EL NOTICIERO

«El asunto de la obra, nos interesa y nos conmueve hondamente; es un trozo de vida, y cada personaje lleva su drama, su tragedia interior. *L'encis de la gloria*, es un fuerte drama digno de ser colocado junto a las más aplaudidas concepciones del autor de *Els vells*. Los personajes llevan el sello especial de la especial psicología—dentro de su humanidad—que hallamos en las concepciones todas de Iglesias.

... y sin efectismos logra efectos de contraste, de claro obs-curo verdaderamente artísticos.»

LA TRIBUNA

«El nuevo drama de Iglesias tiene escenas estupendas, admirablemente bien trazadas; pero, en general, es defectuosa: algunos efectismos resultan demasiado rebuscados.»

EL LIBERAL

«*L'encis de la gloria* no es uno de los mayores aciertos del dramaturgo catalán.»

LAS NOTICIAS

«... hay acción, vida escénica, sin recursos sentimentales ni trucos dramáticos. Es el drama de Ignacio Iglesias, bajo este aspecto, de lo mejor que ha producido su pluma.»

LA VANGUARDIA

«El drama se desliza plano, con naturalidad, ceñido el lenguaje al corriente. Concebida cada figura de un modo definido, se mantienen de tal suerte.»

LA VEU DE CATALUNYA

«Degut a l'haver de compondre moltes escenes secundàries, l'obra, en general, no adquireix un gros relleu.»

LA PUBLICIDAD

«*L'encis de la gloria*, representa en su autor un progreso.»

La cambra de la donzella

La cambra de la donzella
 es petita com un niu;
 quant guarda la seva aucella
 tot somriu.
 Es com un capull de seda.
 Buida; es com
 una mica de neu, freda...
 Te una blancor de colom,
 En el mitj un llit fulgura
 com mitja closca d'un ou;
 quant s'hi adorm l'alta blancura
 el llit es clou:
 qu'unes ales guardianes
 del sostre van devallant,
 —pel color son ben germanes
 de les d'aquell Angel Sant.—
 Fereix al ull, com agulla
 fina, tant blanc fulgurant...
 Quant la donzella es despulla
 sembla que vagi nevant.
 La cambra de la donzella
 es petita com un niu;
 quant guarda la seva aucella
 tot somriu.

MANEL RIPOLL.

— ECOS —

L 'Esquella de la Torratxa, en la secció «A cau d'orella», proposa que al Romea facin, després de *Niu d'Aligues*, *Niu d'Esparvers*; després, *Les Garces*. Aixís,—diu—serà aquell un teatre zoològic.

No hi estem del tot desacords amb el redactor dels «A cau d'orella»; sobretot si després feien *Cria corbs*...

M'explico, senyor *A cauista*?

S EGUEIX en Jaume Borràs fent escola.

La actriu senyora Plà, ha sortit de la companyia del Romea, per no haver-li concedit aquesta, un paper que ella devia fer.

Amb aquestes son ja dugues les actrius que deixen nostres principis als companyies catalanes.

I hom se pregunta: ¿On aniràn a fer art aquestes actrius tan *pundonoroses*?

Al ecoista sols se li acud una resposta:

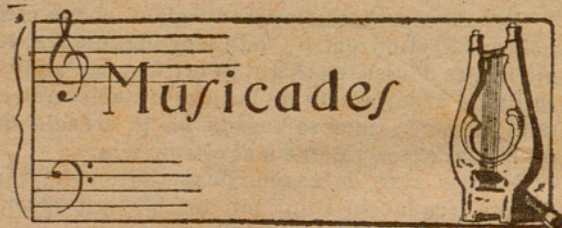
Com no vagin a augmentar la companyia de *vaudeville* i *guignol*, que actúa, baix la direcció de en Santacana en el cafè-concert «Novelty»...

E L senyor Rusiñol es un etern optimista; un somriure es dibuixa constantment en els seus llavis, aquells llavis que aguanten el també sempitern cigar.

I si alguna volta una decepció o una contrarietat ha fetejat l'optimisme del senyor Rusiñol, sols aquell el seu etern cigar n'ha hagut esment, sentint en les seves fosques entranyes, la fondíssima incisió d'unes dents que l'estrenyen fins a partir-lo.

Més no es pas ara, quan el cigar del senyor Rusiñol se sent molestat. Ans al contrari. La faç del senyor Rusiñol es ara més riallera, i'l *puro* que's destaca negrós d'entre ses barbes grises, se sent, amb el somriure, suaument retingut entre els llavis del autor, sobre-tot, quan aquest passa per davant dels cartells de Novetats...

H EM vist uns certs cartelletes, els quals creiem destinats a decorar parets, que amb lletres de motllo, contenen la lacònica frasse que segueix: *Benlliure NO!*

SCHOLA ORPHEÓNICA.—El día de la Puríssima celebrarà en son local social la Festa de la Senyera amb motiu de cantar-se per primera vegada el «Cant a la Senyera», poesia escrita pel delicat poeta l'Apeles Mestres i musicada pel director de la «Schola» el mestre Marcet.

En Marcet, fent gala de sa fresca inspiració, ha compost una pàgina de facil i vigorosa melodia, sabiament armonitzada, justa i vibrant, serena i gran. Cant magnífic que encapsalarà d'avui en avant totes les audicions d'aquesta notable massa choral.

I amb motiu d'aquesta primera audició, organitzà una festa literari-musical dedicada al anomenat poeta, assistint-hi una selecta concurrència: la majoria de sos socis protectors, i diferents importants personalitats musicals nostres. Entre elles, Na Narcisa Freixas, En Borràs de Palau, Donato Vidal, Marius Mateo, Ferràn Obradors, etc., a més de n'Apeles Mestres.

Es cantà música de la terra amb aquella pulcritud i entusiasme a que'ns té acostumats en Marcet, i tambe és recitaren per distingides parts de la Junta, quins noms sentim no recordar, precioses poesies inèdites del poeta homenatjat.

La festa resultà altament agradable al distingit auditori.

DIXI.

festa

IMPORTANT

L'interval relativament llarg que va de l'un a l'altre número de la nostra publicació, ha fet que ben sovint ens estimem més retrassar d'uns dies la sortida de la revista que no pas guardar per a un altre número l'original rebut amb retràs i que té'l seu interès principal en l'actualitat palpitant del tema.

A més, ens hem trobat en una serie de dificultats en la part relativa a la composició i tiratge de la revista, que en lloc de guanyar després els retrassos observats, aquets han anat, pel contrari, multiplicant-se.

Avui, en que la nostra vida i la nostra actuació, van a transcendir més enllà del camp d'acció, ja prou ample, que ofereix una revista—tal com ens proposem amb les Vetllades Selectes que hem organitzat en el Romea i amb altres projectes que farem públics en el seu dia—ens trobem amb seriosos obstacles que'ns impideixen posar-nos a tó en quan les dates de publicació de FESTA. I així ens trobem que la sortida d'aquest número gairebé coincidiria amb la data de publicació del vinent.

Hem preferit, doncs, a fi de disminuir i simplificar les tasques que imposen a la nostra activitat amb motiu de les noves i ardues empreses que'ns hem proposat, que'l número corresponent al 30 de Novembre passat sigui suprimit. Així ens posarem a tó amb les dates de sortida, i quedarem amb un deute amb els nostres soscritors dels que'ls rescabatarem ben aviat, ja amb la publicació de números extraordinaris, ja amb la concessió d'altres beneficis que podem anunciar promte.

=NOVES=

El Poble Català ha tornat a reprendre la seva plana literaria que tan celebrada havia sigut.

Cada dilluns dona aquest diari una pàgina ruberta de treballs literaris deguts a les mellors firmes.

Amb satisfacció hem vist qu'en dita plana hi colaboren alguns valiosos amics nostres.

A Buenos Aires i al Teatre de l'Opera, s'ha representat amb èxit extraordinari, havent-hi assistit una nombrosa concurrència el *Jesús que tor-na* del mestre Angel Guimerà.

Elixir Callot remedi de les Débiles

Aviat veurà llum un nou llibre de proses del celebrat escriptor i bon amic nostre, En R. Suriñach Senties.

El jove poeta En Marià Manent i Cisa, ha donat, darrerament, una lectura íntima d'un llibre de versos que pensa publicar aviat.

Varis del assistents ens han parlat amb gran elogi d'aquest primer llibre d'En Manent.

Camisería

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

Per a organitzar exposicions d'art i fer campanyes artístiques en sentit d'evolució ha quedat constituït un nou agrupament de joves artistes amb el nom de «Saló dels Evolucionistes» que el componen els artistes Barrades, Cortés, Canadell, Elías, Enguiu, Ferrer, Grañé, Sisquella, Serra i Viladomat.

Esperem que no tardarem molt en veure llurs obres i campanyes discutides pels elements de tots els maticos.

FESTA

ES PUBLICA A BARCELONA I MOLINS DE REI
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Provincies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.ª, 2.ª

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI

TEATRE - CATALÀ
ROMA

VETLLADES SELECTES

ORGANITZADES PER «FESTA»

I EL «FOMENT DEL TEATRE CATALÀ»

PRIMERA SERIE DE QUATRE FUNCIONS
QUE TINDRAN LLOC ELS DIES 22, 29, DE DESEMBRE
DE 1917 I 5 I 12 DE GENER DE 1918

PRIMERA SESSIÓ: **EL DIR DE LA GENT,**
de Frederic Soler.

LES TRES ALEGRIES,
de Josep M.ª Arnau.

SEGONA SESSIÓ: **EL MAS PERDUT,**
de Josep Feliu i Codina.

LA TETA GALLINAIRE,
de Francesc Camprodón.

TERCERA SESSIÓ: **L'HÉROE,**
de Santiago Rusiñol.

TAL HI VA QUI NO S'HO CREU,
de Eduard Vidal i Valenciano.

QUARTA SESSIÓ: **EL FILL DEL REI,**
de Angel Guimerá.

LA VIUDA,
d'Emili Vilanova.

CONDICIONS D'ABONAMENT PER A LES 4 FUNCIONS

Llotja de pati o primer pis amb entrades.	48 pessetes.
Seient de pati amb entrada	8 »
Seient de primer pis amb entrada.	6 »
Seient de segón » » »	4 »
Seient fixe » » » »	3 »

LLOCS D'ABONAMENT

«Foment del Teatre Català», Boters 16, 1.er—FESTA, Rosselló 248, 3.er—P. Reig i Fill, Rambla Catalunya 23, botiga.—Galeries Layetanes, Corts Catalanes 613.—Camiseria Xancó i Bel, Pla de la Boqueria 1 i 3.—Ferreteria Florenci Cornet, Salmerón 125, i Verdi 1.